

OBSAH

- ▶ 1 Úvodník
- ▶ 5 Doporučujeme
- ▶ 7 Inspirovna
- ▶ 9 Paroz v Brně
- ▶ 10 Sociální bydlení
- ▶ 11 Čaj družstevní záložny
- ▶ 12 Novinky EFES
- ▶ 13 Ekonomická demokracie
- ▶ 16 Výzva ke spolupráci
- ▶ 20 Tiráž, kontakty

Svoje připomínky, názory, komentáře, prosím posílejte na tuto e-mailovou adresu:

zpravodaj-az@seznam.cz

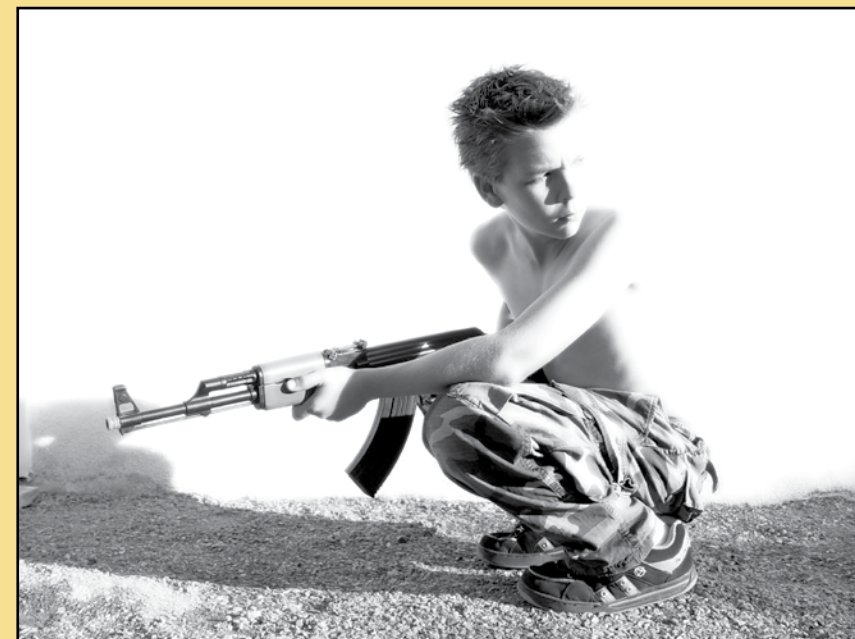

(LEDEN 2017)

PRO ZBRANĚ NENÍ VIDĚT VÁLKU

Česká republika řeší nyní tři témata bezpečnosti, média ale omílají jen dvě. Obě se týkají zbraní. Jedním je chystaná směrnice EU o zbraních a střelivu, druhou je návrh ministra vnitra Milana Chovance na ústavní zakotvení práva na držení střelných zbraní běžnými občany a jejich použití při svém ohrožení, např. proti teroristům.

Po pár desítkách let evropské hurá-integrace jsme již dospěli do situace, kdy by překvapilo, jestliže by Brusel, eurohujerští politici a aparát EU nevymyslel mimonismus, když nemalý problém nebezpečných a tragických následků užívání zbraní neřeší v segmentech, který nejvíce trápí – v kriminalitě, terorismu, nelegálním držení a v psychické způsobilosti legálních držitelů, ale ve sféře samotných zbraní a střeliva, jako by ony vraždily a nikoli lidé. Legální držitelé zbraní, byť jsou to z nemalé míry asi trochu zakomplexovaní jedinci, kteří si ego musejí vyztužit kvérem, ale ve většině jsou způsobilí zbraň držet a s rozumem ovládat,

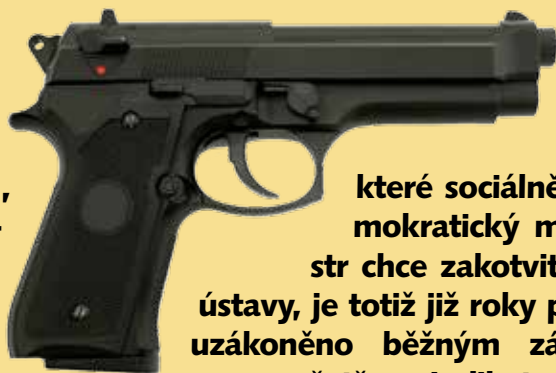

mají být pod úředním šikanózním drobnohledem a mají být postihováni za porušení směrnice významně omezující jejich dosavadní činnost. Legální držitelé, pokud se občas některý z nich nezblázní a nejde vystřílet hospodu či školu, nepředstavují pro společnost významné riziko.

Vesměs nepáchají kriminální skutky, neohrožují okolí a chystaná směrnice nezamezí psychickým úletům pár jedinců, které jsou příčinou tragédií. Místo důkladných psychologických testů, i když ani ony neodhalí vše, řeší Brusel velikost zásobníků, znehodnocení muzeálních zbraní, registraci vzduchovek apod. Mimo jsou nelegální držitelé, kriminálníci, teroristé, jejichž počty rostou – ty směrnice neřeší. Brusel tím nahrává domněnkám, zda smyslem ve skutečnosti není odzbrojení obyvatel, aby se establishment necítil ohrožen ve svých politických, ekonomických a sociálních eskapádách, protože na obranu demokracie mají občané zákonné právo použít i násilí.

CHOVANCÍ Z LÉČEBEN MINISTRUJÍ

Ve druhém, tuzemském případě je smutné, že ve státě s více než stoletou historií ctihodných psychiatrických léčeb chovanci nejenže běhají po veřejnosti, ale dokonce ministrují. Právo,

kteří sociálnědemokratický ministr chce zakotvit do ústavy, je totiž již roky plně uzákoněno běžným zákonem a ošetřeno judikaturou, tj. pro občany se nic nezmění. Nikdo takřka ani nepípnul, že by chtěl změnit nynější stav, kdy je již na základě několika tragických případů ujasněno, co je nutná obrana, leč ministr vytáhl do boje. Ne ovšem v oblasti psychotestů, kde rezevy na zpřísnění jsou, ale naopak v ústavním zakonzervování stavu, ač větší pružnost pro postupné zostřování podmínek dle pozitivních změn

▼ **Ministr vnitra Milan Chovanec**

společenské situace by byla vhodná; vždyť dnes vyrobené zbraně budou funkční ještě za 150 let. Když už se neměl na co vymluvit, tak prý je to právě kvůli Bruselu, prý národní ústavní právo bude lepší ochranou v boji proti právu unijnímu.

Česká veřejnost se tak má čím bavit. Blbé skutky posilují letitou blbou náladu, blbost kvete a jako řepka nás zaplavuje a z epidemie blbosti se zanedlouho může stát pandemie.

Pře o počtech nábojů, zatavování hlavní, uložení zbraní, o efektivitě přestřelků civilů s teroristy, o smyslu policie apod. úspěšně překryly jiný, taktéž ústavní návrh. A též se týkající bezpečnosti naší vlasti a našich občanů a její suverenity. Tentokrát návrh sice není unijní či vládní, nýbrž „jen“ poslanecký, ovšem vládní strany ČSSD, ANO a KDU-ČSL v tom jedou v zastoupení svými poslanci a spolu s nimi ODS, TOP 09 a Úsvit-Národní koalice. Kráčí o novelu čl. 43 Ústavy ČR, kterou by pravomoc vysílat Armádu ČR do zahraničí

i nad 60 dní a schvalovat pobyt cizích armád přešla z parlamentu na vládu.

ZASTŘELENÍ HEPNAROVÉ V HIDŽÁBU

Místo 281 poslanců a senátorů by nyní o kroku, který může zavléci Českou republiku do války, rozhodovalo půl-

**V JADERNÉM VĚKU JDE
DOKONCE O SAMOTNOU
EXISTENCI ŽIVOTA.**

druhé desítky ministrů, tj. jen koaliční superreprezentace bez jakéhokoli opozičního hlasu a možnosti vyjádření, v případě možné úřednické vlády dokonce lidé ani nijak nesvázaní s volbami. Nejde přitom o riziko vystřílení jednoho baru či vzdělávací instituce ojedinělým ozbrojeným šilencem, či o zastřelení Oliny Hepnarové v hidžábu. Jde o riziko tisíců a třeba statisíců obětí, pokud by se náš protivník rozhodl zasáh-

nout, a to zcela v souladu s mezinárodním právem, tyl armád nasazených kdesi na „mírové“ misi. V jaderném věku jde dokonce o samu existenci života.

Při každé zahraniční bojové (tzv. mírové) misi našich vojáků je ČR pro protivníka legitimním cílem, a podobně jím bude i kvůli zdejšímu umístění vojáků státu kdesi válčícího. To si asi jen málokdo uvědomuje, že jestliže se třeba talibánci stanou v Afghánistánu legální vládou, a vyhrát volby mohou, pak by klidně mohli jako odvetu za nějaké působení našich vojáků, pokud by naši politici ochotně vyhověli něčí pozvánce na „mírovou“ misi, spáchat útok zde

má a může sloužit? K čemu? Ze spřátelených armád se snadno stanou srmády okupační. Napomáhají cizí vojáci politice svobodné, nebo vazalské? Jak se zachovají, když dojde v ČR k vnitřním sporům a střetům? Jaký mají cizinci blok vystřelit proti lidem, s nimiž nechodili do školy, nehráli fotbal, nebudou v důchodu posedávat na lavičce? Nepřekotí se právo naší vlády pozvat cizí vojska v povinnost plnit zájmy cizí politiky?

V PARLAMENTU JE MIREK KALOUSEK, A NE DUŠÍN

Předat toto nanejvýš nebezpečné právo jen ministrům je hazard s možnými nedozírnými, tragickými následky. Nejde nyní jen o současnou českou vládu, nejde o operetního činoherce v tragické roli ministra, o ústavního chovance, o přítele našich bývalých krajanů, jež nechtěli být

našimi krajan, nejde o premiéra, jenž si pracovní premiéru odbyl v parlamentu a nic jiného nepoznal. Jde o útok na

systemovou pojistku, kdy se nestane, že národ v pohodě večer usíná v míru, ale probouzí se do válečného rána, aniž co by večer jen tušil, že mandel ministerských dobrodruhů, vazalů a neznalků na nočním zasedání odkýve válečnou misi. Usínáte ve svobodné zemi a budete se do okupované. Český parlament určitě nepřekypuje génii a pokud je tam nějaký Mirek, tak Kalousek, nikoli Dušín, ale stále jeho zasedání a procedury brzdí vládní nadpráci a odnímají případnému bojechtivému agresorovi moment útočného překvapení a zajišťují, že občané mají něco času zareagovat.

Šestice navrhovatelů ústavní změny je na cestě k roli válečných zločinců. Nesmí obstat výmluva, že oni přeci žádné boje nezačali, to ti další. Salámovou metodou se totiž snaží váleční štváci dobrat k výhodným podmínkám pro rozpoutání války. Jedna partička uvolní legislativu, další prosadí větší

výdaje na zbrojení, další otevře zemi cizím vojskům, jiná zavře opozici (v lepším případě jen ústa) atd. Rukou společnou a nerozdílnou, jestli z blbosti, zaslepenosti, prodejnosti, lhostejnosti – to je jedno. Oni jsou organizátoři války. Pěšák v zákopech si toho už moc nerozmyslí, na vybranou moc nemá ani alternativ ani času. Zato paní Jana Černochová (ODS) a pánové Ivan Gabal (za KDU-ČSL), Jan Hamáček (ČSSD), David Kádner (Úsvit), Martin Stropnický (ANO) a Marek Ženíšek (TOP 09) měli dost času, dost informací, dost možností, aby z takového nápadu vystřízlivěli, vyklouzli, aby zvolili cestu humanity, mírumilovnosti. Neučinili tak a s nimi stovka

ŠESTICE NAVRHOVATELŮ ÚSTAVNÍ ZMĚNY JE NA CESTĚ VÁLEČNÝCH ZLOČINCŮ

uprostřed Evropy. Plným právem. Mezinárodním.

Nebezpečné je i působení cizích vojsk na našem území. Komu

kých přes území ČR mohou projíždět zahraniční vojáci nebo zde pobývat. Ústava musí jednoznačně uvést, že vojáci Armády ČR mohou být bojově nasazeni jen na základě 1. man-

dalších poslanců (celkem s nimi 112), kteří jejich návrh zařadili na program jednání sněmovny. Válečným štváčům a satrapům jdou v tomto případě na ruku alibisté, kteří zodpovědnost za ošemetná rozhodnutí, za kroky pod kontrolou zahraničních sil a sponzorů režimu rádi přenesou na jiné.

ODHALENÍ VÁLEČNÝCH ŠTVÁČŮ

Situace je vážná, třeba ji tedy využít k odhalení válečných štváčů a vazalů – podat protinávrh, který by naopak přitvrdil podmínky, za kterých mohou vojáci Armády ČR (už to nemusí být kvůli nedávné novele jen naši občané, ale i zahraniční legionáři (žoldnéři)) vyjíždět na bojové/"mírové" mise a za ja-

dátu RB OSN (ten je nejen legálním mezinárodněprávním podkladem, ale i určuje cíle a formy zásahu, nejde o „chyť jak můžeš“), nikoli jen na základě požadavku „mezinárodní organizace“, jak je tomu dosud, a 2. požadavku vojensky napadeného státu, a to jeho vládou vzešlou z posledních předválečných voleb. To aby se předešlo cukání vyhovět „vládě“, která večer vznikne pučem a o půlnoci žádá o vojenskou pomoc. Podmínkou přitom v obou případech musí být, že v bojové součinnosti mohou být nasazeni pouze s vojáky států uznávajícími jurisdikci Mezinárodního trestního soudu. To je pojistka proti válčení po boku potenciálních vědomých gaunerů, kteří budou bez skru-

pulí páchat válečné zločiny na civilích, zajatcích atd. Právo parlamentu třeba rozšířit o povolování průjezdu cizích vojsk na místa válečných bojů, což zatím nebylo specifikováno a všechny průjezdy schvalovala vláda a poslanci je pak, často až ex post, brali na vědomí. Naopak je třeba veškerá rozhodnutí vlády (vysílání Armády ČR na zahraniční mise do 60 dnů, plnění závazků vyplývajících z mezinárodních smluv o společné obraně, průjezdy cizích vojsk, účast našich vojáků na zahraničních cvičeních apod.) umožnit včas přezkoumat parlamentem. Jestli tuto možnost poslanci využijí a neprodleně se sejdou, aby krok vlády zastavili či podpořili, a nebo se ani nesvolají, je na nich. Jediným případem, kdy rozhodnutí by bylo pouze na vládě, je pomoc vojáků v zahraničí při záchranných pracích po živelních, ekologických apod. pohromách a haváriích. Lze uvažovat i o dočasném, jasně definovaném mandátu vládě

pro rychlé jednání v konkrétní napjaté situaci.

ŠÍLENSTVÍ SOUČASNÉHO SVĚTA
Šestice českých poslaneckých válečných štváčů nespadla z nebe. Rázuje dle dunění válečných bubnů NATO a řady eurohujerů, kteří žádají od vlád, aby dodržovaly doporučení či závazek členských států NATO vydávat na vojenské náklady 2 % HDP. Cifra vznikla někdy na přelomu 70. a 80. let v době rozbujele studené války a přežila oteplení vztahů

**ZÁVAZKEM STÁTŮ NATO JE
VYDÁVAT NA ARMÁDU DVĚ
PROCENTA HDP.**

za Gorbačova, rozpad východního bloku, zánik SSSR a přechod Ruska ke kapitalismu. V r. 2015 dosáhly, dle SIPRI, celosvětové vojenské výdaje 1,676 bil. dolarů a představovaly 2,3 % celosvětového HDP, resp. 228 USD na hlavu. Na USA se sumou 596 mld. USD připadalo 36 % z celku, Čína

se pohybovala na třetině výdajů USA, Rusko na méně než šestině, podobně na tom byla Saúdská Arábie. Souhrn výdajů Francie, V. Británie, Německa a Itálie se vyrovnal Číně, Turecko se Španělskem a zeměmi Beneluxu daly více než polovinu výdajů Ruska, se zbylými státy NATO by se přiblížily zhruba na $\frac{3}{4}$ ruských výdajů. Nad 2,0 % HDP procenty se v r. 2014 nacházely USA, V. Británie (2,2 %) a Francie (2,2 %), pod je většina dalších států NATO, kupř. Německo (1,3 %), Itálie (1,6 %), Nizozemsko (1,3 %), Belgie (1,0 %). ČR dalo 1,0 %, Slovensko 1,1 %. Neutrální Švýcarsko vydalo 0,7 % a Švédsko 1,1 %. Rusko vynaložilo 4,0 %, Čína 1,9 % a USA 4,2 % HDP. Výdaje států NATO jsou oproti souhrnu výdajů Ruska a Číny zhruba trojnásobné, tudíž to, kdo je pro koho hrozbou, je střízlivému člověku jasné. Zvýšení výdajů na 2,0 % by přidalo na straně států NATO přibližně ještě jeden „ruský“ vojenský rozpočet...

NADEJÍ JE OBČANSKÁ SPOLEČNOST

Dodejme ještě, že na světě asi miliarda lidí má denně na živobytí méně než 1,25 dolaru, ale

přitom připadá na ně 0,6 dolaru denních výdajů na zbrojení. To je exemplární ukázka šílenství současného světa. Šílenství určujících politiků a to především těch z politických, ekonomických, vojenských a sociálních velmocí, ale také blbosti jejich voličů. Sebepoškozující, nezodpovědné blbosti voličů.

Korporátními médii živený strach lidí z války může svět právě do války přivést. Smlouvy dlouho válkychtivé lumpy nezdří, tím, kdo je může udržet na uzdě, je občanská společnost. Aktivní, zodpovědná občanská společnost, která se politiky a politiků nebojí, umí jim koukat pod ruce, umí rozhodovat stejně jako oni, protože ví, jak vládnout a na vládnutí se podílí. Referendy, participativními rozpočty, projednáváním návrhů zákonů s veřejností, oponenturami, interpelacemi, žádáním informací. Pak se sotva stane, aby parta politiků připravila a v tichosti protlačovala válkychtivý a provazalský zákon a pozornost zatím jako bílý psíček pouťaly pře o jiný, zbytečný zákon o dávno vyřešeném problému držení a použití zbraní občany. ◀

Karel Růžička

DOPORUČUJEME

<http://stoces.blog.idnes.cz/blog.aspx?c=583179>

Článek Františka Stočese na blog.idnes.cz s názvem „Členství ČR v NATO je vlastizradou!“

iDNES.cz / Blog

„Stoupenci našeho členství v NATO „argumentují“, že pro bezpečnost ČR neexistuje jiná alternativa. Bohužel, pravda je přesně opačná! Již samotné členství v NATO může z ČR učinit válečného agresora a strategickou hrozbu takového stupně, že se i přes svou operetní armádu stane terčem preventivního (!) jaderného úderu! Tato hrozba není ošetřena ani politicky, ani legislativně!“ (...)

„Česká republika se pak může ocitnout ve smrtelném ohrožení nejen nepřímo (důsledky účinků jaderných zbraní použitých např. proti Polsku), ale i přímým zásahem. Ten by hrozil v situaci, že se např. na našich letištích ocitnou strategické bombardéry NATO s jadernými zbraněmi... Jistě, něco tak závažného musí přece schválit parlament. Jenže v situaci probíhajícího konfliktu se parlament změní v tragikomickou instituci, jako tomu bylo dosud vždy.“

<http://ekolist.cz/>

Článek Václava Zámečnicka na Ekolistu: Společná zemědělská politika ve své stávající podobě zhoršuje naše životní prostředí.

„V současné době směřuje zhruba 35 % rozpočtu Evropské unie na podporu Společné zemědělské politiky. Přitom tato politika zhoršuje stav životního prostředí a veřejného zdraví, není v souladu s udržitelným rozvojem a není schopná zastavit pokles počtu zemědělců v Evropě. Společnou zemědělskou politiku je třeba reformovat tak, aby byla v souladu se všemi ostatními politikami, zejména v oblasti ochrany životního prostředí. Jedině tak může zajistit budoucnost pro zemědělce, pro občany Evropské unie i pro přírodu.“

<http://rade.prima.cz/perze/nezamestnani-budou-muset-do-verejne-sluzby-jinak-se-jim-snizi-davky>

„Nezaměstnaní budou muset do veřejné služby. Jinak se jim sníží dávky.“

„S 1. únorem začal platit nový zákon, podle něhož se budou dlouhodobě nezaměstnaným krátit dávky, pokud nenastoupí do veřejné služby. Příspěvek na živobytí po půl roce v evidenci spadne z necelých 3 500 tisíce korun (což je životní minimum) na 2 200 korun (tedy existenční minimum). Podle ministryně práce a sociálních věcí Michaely Marksové se systém dotkne lidí, kteří pobírají dávky určené pro ty úplně nejchudší. Pro to, aby dlouhodobě nezaměstnaní dosáhli na státní pomoc alespoň v dosavadní výši, budou muset odpracovat 20 hodin veřejné služby za měsíc. Zvýšením hodin si dokonce

ekolist.cz

finančně ještě polepší – za 10 hodin navíc pak získají dávku 4 000 korun.“

<https://www.youtube.com/watch?v=I6NNLkhF2IY>

Videozáznam na našem YouTube kanále z Čaje o Číně, sídlo AZ, Praha 10.11.2016.

<https://www.youtube.com/watch?v=fyyNVQff8Xc>

Videozáznam z konference Ekumenické Akademie „Levice ve střední a východní Evropě“, Praha 1. 12. 2016.

<https://www.youtube.com/watch?v=HXEoXYJyJg0>

Konference „Levice a volby“, Praha 7. 12. 2016

<https://www.youtube.com/watch?v=PaBa--VWwq>

Přednáška M. Hrubce „Brazílie od světových sociálních fór k puči“ Praha, 24. 11. 2016.

<https://www.youtube.com/watch?v=aVZ7sQ48ghA>

Konference Krize Evropy a občanská společnost – Jan Májíček, Jiří Šteg, Praha 12.11.2016.

<https://www.youtube.com/watch?v=GwIcfXZ90dQ>

Dny antikapitalismu 2016, přednáška J.Štega o DiEM, Praha 21.května 2016.

<https://www.youtube.com/watch?v=t6HIOwyUO8M>

Přednáška Marie Neudorflové „Vlastenectví a TGM, Praha 3.11.2016.

<http://www.halonoviny.cz/articles/view/44953907>

Článek „Proč se mlčí o ekonomické demokracii?“ v Haló novinách.

ARGUMENT CHCE ROZBÍJET POKŘÍVENÁ ZRCADLA

INICIÁTOŘI WEBOVÉHO ČASOPISU ARGUMENT O TOM, JAKÁ JSOU VÝCHODISKA, CÍLE A SMYSL NOVÉHO SPOLEČNÉHO PROJEKTU.

Dlouhodobá situace v českých médiích je neuspokojivá. Na jednu stranu v posledních letech sledujeme koncentraci vlastnictví velkých novin a časopisů v rukou domácích podnikatelů, kteří z pozadí a nyní také otevřeně ovlivňují politiku země. Média dnes nejen v českém kontextu představují prodlouženou ruku soukromých zájmů a mají často skrytou agendu. Na druhou stranu trpí veřejnoprávní média nedostatkem názorové otevřenosti, mají problém s pluralitou názorů a dlouhodobě prosazují balíček názorů, který je obrácen jenom jedním ideologickým směrem.

Dalšími problémy jsou závislost na západních informačních proudech, která postrádá kritiku a nutný distanc – včetně toho, který by bral v potaz konkrétní postavení České republiky a Slovenska ve světě, a především ve světové děl-

bě práce. Naše mediální mapa světa je poměrně chudá, což je v propojeném světě stále větší handicap. Naposledy se to ukázalo v souvislosti s medializovanou „uprchlickou krizí“, kte-

rá střední Evropu nemilosrdně postavila před faktickou podstatu dlouho oslavované ale málo analyzované globalizace.

Už dvě desetiletí trpí česko-slovenský mediální svět další deformací, kterou je zažitý antikomunismus. Tento jev představuje ideologickou deformaci s důsledky pro kvalitu demokracie a často sklouzává do prostého anti-levičáctví. Levicové názory jsou spíše trpěny, ale nemají rovné postavení demokratické alternativy. Tato

situace ovlivňuje nepochybně levici jako takovou, včetně témat, která zdůrazňuje, jakou politiku byla schopna v posledních více než dvou dekádách dělat a jak moc se fakticky po-

sunula do středu, který kontroluje neoliberální konsensus.

Mediální politika v našich zemích nechává řadu talentovaných lidí s (i zdánlivě) nepohodlnými názory na okraji. Nutí je buď nepublikovat, nebo publikovat z okraje. Ignoruje jejich práci a nechává ji ležet ladem, a to z nejrůznějších příčin ať ideologických nebo prostě jen z diletantismu.

Silná ideologizace společnosti vede k tomu, že i nově vzniklá média, která využila možností

! argument

VŠEM POZITIVNÍM DEVIANTŮM!

Poslední dobou se roztrhl pytel s dobrými zprávami z obcí a regionů. Doslycháme se o případech, kdy se někomu něco podařilo, co by mohlo povzbudit k následování. Aby to nebyly jen zprávy z druhé ruky, otevíráme tento koutek se samoobslužnou inspirovnou (podle vzoru poradna). Napište nám o událostech z vašeho okolí, které stojí za zaznamenání a obsahují zkušenosti využitelné i jinde. Informujte nás o ostrůvcích pozitivní deviace, ať se náka za šíří! ◀

► Takto vypadá webový časopis Argument

Internetu, kladou přehnaný důraz na názory a přesvědčování veřejnosti, na úkor práce se složitějšími souvislostmi, fakty a objektivního a kritického informování. Názory jsou jistě důležitou součástí demokratické diskuze. Musí být nicméně postaveny hlavně na znalosti daného tématu – na dobře zpracovaných informacích, schopnosti rozlišovat a slyšet také druhou stranu a pochybovat. Proto chceme aby byl Argument na prvním místě zdrojem analytických informací a textů, které sice obsahují a předklá-

dají čtenářům názory, ale tyto názory jsou pevně zakotvené argumentací a fakty. Přitom chceme zdůraznit, že Argument není nějakým myšlenkovým monolitem s jedním, jasným a centralizovaným hlasem a nevidí smysl ve tříštění sil na „novou“ a „starou“ levici. K levici ostatně vždycky patřila velká názorová různost a vášnivé spory. V tomto ohledu razíme politiku, že každý autor je unikátní osobnost, a ne položka v pohodlné, označované škatulce. Škatulkování dnes ostatně zcela nahrazuje boj o myšlenky a programy.

NEPODCEŇUJEME LIDI

Je náš záměr příliš smělý? Pesimisté budou tvrdit, že čtenáři dnes nechtějí číst složité informace a chtějí se takzvaně bavit, pomocí šokujících titulků a povrchních ale jasných názorů. Černá a bílá, jedna názorová linie, a to všechno ve třech větách. Pro takové čtenáře Argument neděláme, protože nic z toho na něm nenajdou. Najdou na něm – jak věříme – širokou škálu různých témat, paletu názorů, zprávy, analytické texty od renomovaných autorů, komentáře a fejetony i básně či recenze a ukázky ze zajímavých knih. Pesimisté budou také tvrdit, že bez finanční podpory grantů či milionářů se neobejdeme. V minulosti se nicméně už opakovaně potvrdilo, že podceňovat lidi je často velká chyba.

Argument nechce být médiem intelektuálů – „mluvících hlav“, kteří odtrženi od společnosti produkují stovky expertních textů. Smysl intelektuální práce také, i když ne-

jenom, spočívá v tom, aby byla odpovídajícím způsobem popularizovaná a v tom, aby společnosti přinesla užitek. Má mít veřejný rozměr a odpovědnost. To platí především a s největší naléhavostí pro sociální vědy (a to včetně ekonomie). Bez popularizační, orientační a také kritické složky je odborná práce odsouzená ke ghettizaci a odcizení, jaké sledujeme dnes.

Myslíme si, že v české a slovenské společnosti jsou tisíce lidí, kteří chtějí číst kvalitní médium, kde se nebudou pořád dokola dočítat to samé v jednom odstínu jedné barvy. Médium by nemělo být moderní formou kaza-

PESIMISTÉ BUDOU TVRDIT, ŽE LIDÉ NECHTĚJÍ ČÍST PŘÍLIŠ SLOŽITÉ INFORMACE.

telny, ani zábavném cirkusem, kde se čtenářům podkuřuje v zájmu vydělání peněz či skryté agendy. Nastavování falešně

pokřivených zrcadel se společnosti nikdy nevyplatí a máme obavu, že plody vývoje na české i slovenské mediální scéně posledních let se nyní začínají ukazovat ve velmi nepříjemné a pro mnohé překvapivé podobě.

ZMĚNA ZAČÍNÁ ZDOLA

Je na čase začít tohle všechno společně měnit. Nikdo jiný to za nás neudělá, pokud to neuděláme my sami a nevyužijeme možností, které máme. Demokracie ostatně není supermarket, kde si koupíme nějakou nabízenou službu z jeho regálu. Je to společná práce. Měnit svět k lepšímu, společně, svépomocí a navzdory moci a překážkám bylo vždycky základním atributem levice, na který nesmí zapomenout. Čekat na spasitele, že něco změní za nás, až moc často znamená v současných podmínkách dát prostor skrytým zájmům. Argument si vybral jinou cestu a je to cesta společná a občanská.

Argument se spoléhá na to, že se mu podaří oslovit svým obsahem dostatek čtenářů, kteří mu pomohou existovat a fungovat – a dovolíme si doufat – také expandovat a stát se součástí

veřejného a kulturního života. Protože v současné podobě má náš webový časopis minimalistickou podobu, takovou, jakou nám dovolilo naše vlastní nadšení a naše možnosti.

Budoucnost tohoto projektu je v dnešních poměrech také a bohužel otázka ekonomická. Proto vyhlášíme dlouhodobou sbírku pro podporu Argumentu. Pokud věříte v náš společný potenciál, chcete podpořit projekt zdola, můžete nám poslat finanční obnos podle vlastních možností na náš transparentní účet, nebo na konto u Pay Palu. Oceníme ale i jinou podporu, jako je šíření našeho projektu mezi další čtenáře, ať virtuálně nebo slovem. Více o financování našeho projektu najdete zde:

<http://casopisargument.cz/dobrovolne-predplatne/>

Každé podpory si vážíme, protože je projevem důvěry, bez které nemůže existovat ani zdravá demokracie a ani zdravá společnost. ◀

Veronika Sušová-Salminen
Ilona Švihlíková
Adam Votruba

V BRNĚ DAJÍ NA VÁS

V únoru startuje participativní rozpočet i ve druhém největším městě České republiky. V průběhu tohoto roku budou Brňané navrhovat projekty a rozdělovat 20 miliónů korun.

Brno patřilo k prvním městům u nás, které deklarovaly zájem umožnit svým občanům podílet se na tvorbě rozpočtu. Už po volbách v roce 2014 se PaRoz objevil v koaliční smlouvě. Dlouho se však nic nedělo, protože pro koalici byly prioritou jiná témata. Radní, který měl PaRoz na starosti, nebyl uvolněný a zároveň měl za úkol řešit otevřená data. Nikdo další spuštěním participativního rozpočtu pověřený nebyl. Alternativa Zdola se po celou dobu snažila postrkovat schvalování dopředu. Na žádost koaličních zastupitelů jsme na podzim 2015 vypracovali první návrh, jak by mohl participativní rozpočet v Brně vypadat. Průlom nastal na jaře 2016, kdy Rada města Brna vytvořila pracovní skupinu, která měla připravit definitivní podobu participativního rozpočtu. Ta byla schválena na podzim minulého roku.

Celý proces bude probíhat od února do listopadu. Do konce května mohou občané navrhnout projekty, které se vejdou do částky 2 milióny korun, dají se realizovat v průběhu jednoho roku a nesmí být na podporu konkrétního subjektu (firmy, spolku). Pro zařazení do hodnocení se dále musí podepsat 15 občanů, nebo dostat 150 „lajků“ na stránkách.

NEJVĚTŠÍ ROZDĚLOVANÁ SUMA V ČR

Do konce září bude posouzena technická proveditelnost projektů. V říjnu proběhnou veřejná setkání. Šest z nich bude v různých částech města, tři budou tematická: Na setkáních proběhne prezentace projektů a budou vybrány tři, které dostanou při nadcházejícím hlasování zvýšenou mediální podporu.

V listopadu proběhne hlasování. Občané podle svého uvážení rozdělí 5 kladných a 2 záporné hlasy mezi jednotlivé projekty. Hlasovat mohou buď elektronicky, nebo na veřejných setkáních. Vítězné projekty budou realizovány v roce 2018.

Zavedení participativního rozpočtu v druhém největším městě republiky k němu může přitáhnout další pozornost. Proces je připravený kvalitně – co však může odrazovat obyvatele od zapojení, je nízká vyhrazená částka, která se bude rozdělovat. I tak se však bude jednat v absolutních číslech o největší rozdělovanou sumu v ČR. ◀

ZDROJE:

► Více informací na webu <http://damenavas.brno.cz/>

► Část účastníků demonstrace, průměrný věk určitě kolem 30 let. Nevídné počasí nevadilo.

SLIBY CHYBY!

Zákon o sociálním bydlení už zřejmě v tomto volebním období vlády a Poslanecké sněmovny (tedy letos do podzimu) nebude projednán a přijat. Nebo nakonec bude? Právě za to demonstrovalo dne 30. ledna více než 200 lidí v Praze na Staroměstském náměstí. Všechny strany zastoupené ve vládě před volbami slibovaly, že zákon bude. Zatím není ukončeno ani připomínkové řízení. Jistě nejde o jednoduchou věc. Ale desetitisíce bezdomovců, lidí dočasně bydlících v azylových domech nebo v předražených ubytovnách (a jak ukazují průzkumy, celkem víc než 150 tisíc ohrožených přežívá často za velmi dramatických podmínek, obzvláště teď v zimě), čeká na řešení přes všechny sliby i předchozích vlád už příliš dlouho. Ke kampani za prosazení zákona se připojilo víc než 100 různých subjektů, mezi nimi i Alternativa Zdola. Jejich zástupci se zúčastnili demonstrace. Také samotní postižení, také z Ostravy. Mluvili o svých konkrétních příbězích a o své současné situaci. To, jak sociální práci ztěžuje neexistence nejen zákona – ale často ani jiného rozumného řešení – vysvětlili i na příkladech klientů ti, kteří pomáhají nebydlícím nebo ohroženým.

Ministryně Karla Šlechtová přišla vysvětlit svůj postoj, což demonstrující ocenili. Prohlásila, že návrh zákona podepíše, ihned jak přijde z MPSV upravený po připomínkovém řízení, i když má závažné připomínky, které se týkají především navrhovaného postupu řešení, dále rozsahu osob, kterých by se měl týkat, a také peněz, které budou potřeba. Nevím, jak se řeší situace, kdy navrhovatelé podepíší návrh s výhradami. Platí podpis, nebo je to jinak? Přítomní příliš spokojeni nebyli. Podpořili záměr rozhodně pokračovat v tlaku na řešení situace nebyd-

lících, a na prosazení potřebného zákona. Pak se průvod vydal k předání petice na Úřad vlády. Máme si zvykat, že naše vlády neplní své sliby, na jejichž základě se dostaly k moci? Uvidíme. ◀

Václav Exner

LEDNOVÝ ČAJ O DRUŽSTEVNÍCH ZÁLOŽNÁCH: BOJ POKRAČUJE

Od ledna 2017 jsme opět obnovili naše „čaje o páté“ – neformální setkání v sídle Alternativy Zdola na Smíchově k různým tématům. V lednu byla tématem současnost, a hlavně budoucnost družstevních záložen. Pohovořit nám o tom přišel předseda Asociace družstevních záložen, Ing. Gabriel Kovács.

Nejprve jsme se dozvěděli něco o novodobé historii družstevních záložen. Devadesátá léta byla ve

znamení nedostatečné regulace i špatné legislativy, takže založení družstevní záložny bylo velmi snadné. Úřad pro dohled nad záložnami vznikl dosti pozdě. 90. léta jsou ve znamení krachu řady záložen a celkově nastavení špatného „image“ tohoto sektoru. To bylo ještě prohloubeno tím, že stát musel vyplatit asi 9 mld. korun pro ochranu vkladatelů.

Následovalo zpřísnění regulace, které se posléze projevilo i ve zvýšení zakládajícího kapitálu na 35 milionů. Zpřísnění regulace po vstupu do EU způsobilo, že záložny začaly spíše konkurovat bankám a neměly příliš mnoho společného s idejemi českého propagátora této finanční formy – Cyrila Kampelíka.

Záložny se staly tzv. úvěrovými institucemi, což v praxi znamená, že začaly podléhat komplexním vyhláškám o několika tisících stranách. Dodržet takovou regulaci znamená nemalé náklady. Proto tedy záložny lákaly klienty na atraktivní úrokové sazby a jejich prapůvodní účel – pomáhat financovat rozvoj dané lokality až na řídké výjimky zmizel.

Počet záložen se začal dramatic-

ky snižovat. ČR se také nesnažila vyjednat záložnám výjimku (tedy aby do kategorie úvěrových institucí nespádaly), přestože v řadě zemí EU také výjimky jsou, případně jsou záložny zastřešeny bankou (viz Raiffeisen Bank).

STAV SEKTORU JE SPÍŠE SMUTNÝ

I rok 2011 a 2012 družstevní záložny dalšími skandály poškodil. Následovala další přísnější regulace, která byla navzdory pochybám Senátu nakonec schválena. Na jedné straně lze vnímat i její pozitivní stránky (např. omezení bilanční sumy), na druhé straně především tzv. pravidlo 1:10 vyvolalo značný odpor ohledně dramatického znevýhodnění družstevních záložen. Toto pravidlo mimo jiné znamená, že jedna desetina členského podílu vlastně není pojištěný vklad. Z důvodů, že toto opatření může družstevní záložny dramaticky poškodit, byla podána ústavní stížnost. Výsledek zatím neznáme.

Víme ovšem, že toto opatření snížilo získávání nových vkladatelů a motivovalo tak další záložny, aby se raději přeměnily na banky. Již v minulosti tak učinila FIO banka, nově je to Creditas.

Přestože je celkový stav sektoru družstevních záložen spíše smutný, rozumná regulace by snad ještě dávala naději oživení tohoto sektoru, který např. v Německu tvoří 20 % vkladů.

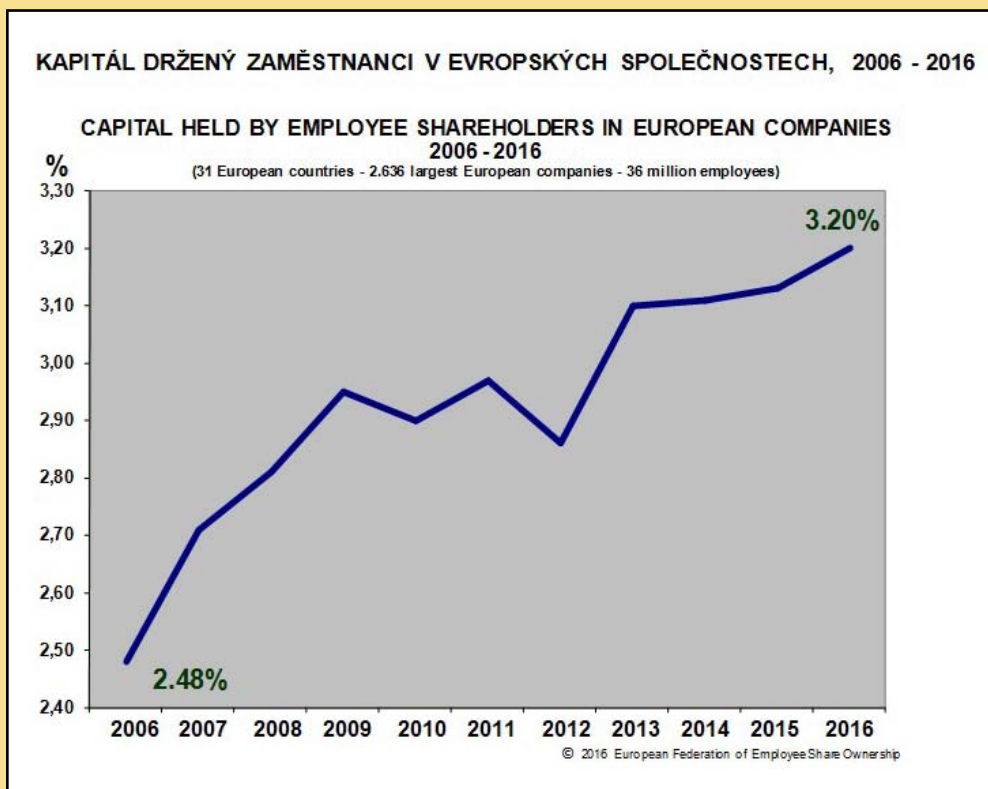
Česká republika, která se za poslední čtvrtstoletí soustředila na působení nadnárodních firem na svém území, by přitom potřebovala finanční instituce ukotvené v místě, které by pomáhaly obnovovat a financovat lokální ekonomiku přes domácí malé a střední

firmy. Možná by nebylo potřeba tak mnoho: odstranit ustanovení 1:10 a uznat, že družstevní záložny mají na finančním trhu své místo, ale zároveň nejsou a neměly by být bankami. ◀

Ilona Švihlíková

IMPOZANTNÍ MOTOR - ZNOVU A ZNOVU

Sloup“ prostředků v držení zaměstnanců velkých evropských společností pokračuje ve svém růstu. Dříve ještě nebyl nikdy tak vysoký, jako s 3,20% nárůstem v roce 2016 (viz graf). Dokonce i v průběhu evropské krize, zaměstnanec-ké vlastnictví znovu a znovu demonstruje svoje postavení

jako impozantní motor účasti a rozvoje. Majetek na osobu se zdvojnásobil od roku 2009. Jedná se o první náznaky, indikované v novém „Ekonomic-kém přehledu vlastnických podílů zaměstnanců v evropských zemích“, který bude zveřejněn v březnu 2017.

PŘEHLED TISKU:

Máme na výběr z 27 významných článků v 8 zemích v prosinci 2016: Belgie, Česká republika, Francie, Itálie, Norsko, Polsko, Velké Británie, USA.

►Belgie: Zaměstnanci-akcionáři jsou obětmi evropské směrnice o přeshraničních fúzích.

►Česká republika: Kulatý stůl odborníků z několika ministerstev o problematice a výhodách vlastnictví zaměstnanců se konal v Praze.

►Francie: Francouzská federace zaměstnanec-kých akcií asociací slaví 12. „Grand Prix“. První barometr vlastnictví zaměstnanec-kých akcií v nekótované společnosti. Nové zaměstnanec-ké plány pro Axa, Crédit Agricole, Vallourec. Příběhy pracovníků družstev. Nová katastrofální politická rozhodnutí v Paříži.

►Itálie: Zaměstnanec-ké vlastnictví akcií je budoucnost.

►Norsko: Nový zaměstnanec-ký akciový plán pro Aker Solutions.

►Polsko: Vydání polské edice „Vlastnictví: Proč je Zaměstnanec-ké Vlastnictví dobré pro byznys“, knihu původně publikoval Harvard Business School Press ve Spojených státech.

►UK: Nové podniky se obracují na schémata Trustů Zaměstnanec-kého Vlastnictví. Úvahy o globální nerovnosti a zaměstnanec-kého vlastnictví.

►USA : Úvahy o robotech. Nejlepších deset daňových zvýhodnění pro ESOPs. Nové firmy se obracují k plánům ESOP.

EKONOMICKÁ DEMOKRACIE V 21. STOLETÍ

ING. JAROSLAV PLUČAR A KOLEKTIV AUTORŮ HNUTÍ ZA PŘÍMOU DEMOKRACII

Pojem „ekonomická demokracie“ je homonymum, tj. pojem, který má více významů – nám v Hnutí za Přímou Demokracii (HzPD) jde o ekonomickou demokracii v nejobecnějším smyslu slova jako „zabezpečení rovnosti ekonomických podmínek a šancí jedinců v rámci společnosti“. K tomuto cíli máme však ještě hodně daleko. Důvodem je nejenom lidsky pochopitelný odpor oligarchických korporací k tomu, aby se vzdaly svých vý-

hod finančních a legislativních, které si „vylobovaly“ a kterým současný neoliberální ekonomický systém poskytuje.

Dalším důvodem je např. i pokřivený názor řady lidí na družstva jako důležitý prvek ekonomické demokracie. Ten je poznamenán smutnou zkušeností z takzvaného komunismu, který původní smysl družstevnictví jako společného podnikání zdeformoval doslova k nepoznání. Náš zakladatel Milan Valach před časem zmínil

pojem „ekonomická demokracie“ v televizním pořadu Politické spektrum (za příklad zde dával družstva), a přímo v tomto pořadu byl veřejně „obviněn“ Petrem Cibulkou, že chce jen všechno znárodnit a lidi nahnat do JZD. Nic není vzdálenějšího pravdě. Ale kolik lidí si to ještě myslí, jen to neříkají „na plnou hubu“ tak, jako prostořeký Petr Cibulka.

My v HzPD vnímáme ekonomickou demokracii (nebo, chcete-li, participativní ekonomii – viz¹⁾ jako globální lék na problémy, způsobené současnou individualistickou kapitalistickou ekonomikou, zaměřenou na neustálé zvyšování zisků pro korporace „za každou cenu“ a „ber kde ber“.

V této souvislosti nemůžeme

1) Jaroslav Vanek: Sjednocená teorie společenských systémů (2013, vydalo KSLP – Česká společnost pro zaměstnaneckou participaci, o. s.)

nezmínit téměř prorockou knihu Edvarda Beneše: Demokracie dnes a zítra²⁾ z roku 1946, ve které se ostře vymezuje proti „»třídní, stranické a osobní sobeckosti«, ochromující tvorbu materiálních hodnot, stabilitu a obranyschopnost“. Je dobré si tuto knihu přečíst i dnes, protože dále se v ní hovoří o tom, že nebudou-li vládnoucí třídy

2) Edvard Beneš: Demokracie dnes a zítra (1946, nakladatelské družstvo Čin)

schopny sebereflexe a praktických kroků k nápravě, pak všechny vznešené řeči o demokracii „zůstanou jen prázdnými slovy, určenými jen k tomu, aby zakryla nejvulgárnější sobecké zájmy vládnoucích tříd, stran a jedinců. Důsledkem může být jediné pád“. Tolik Edvard Beneš a my ponecháváme na Vaší úvaze jak dobře se „strefil“ do naší současnosti.

O podnikatelských subjektech, fungujících na bázi participativní ekonomie (především družstva a družstevní záložny) a jejich výhodách pro společnost toho bylo publikováno už poměrně dost. Zde proto ve stručnosti uvedeme jen tři jejich největší výhody oproti běžným kapitalistickým podnikům:

a) Mají významně vyšší produktivitu práce, jak uvádí např. J. Vanek v ³⁾ a C. Rosen

v ⁴⁾ (někdy až o 50% i více). Je to logické – jsou-li zaměstnanci zároveň majiteli podniku, tak už si ohlídnou, aby se v jejich podniku vyrábělo efektivně a aby nebyl „rozkrádán zevnitř“.

b) V případě krizí propouští mnohem méně zaměstnanců. C. Rosen v ⁴⁾ např. uvádí, že v krizovém roce 2010 bylo v USA z běžných kapitalistických firem propuštěno 12,1% zaměstnanců, zatímco z firem majoritně vlastněných zaměstnanci jen 2,6%.

c) Jsou šetrné k životnímu prostředí – je to logické; žije-li většina majitelů v místě působení podniku, nenechá si prostředí, kde žije, zaneřadit; majitelům, kteří žijí třeba na opačném konci světa, je to pochopitelně srdečně jedno.

4) Corey Rosen – The Impact of Employee Ownership and ESOPs on Layoffs and the Costs of Unemployment to the Federal Government: <http://community-wealth.org/sites/clone.community-wealth.org/files/downloads/paper-rosen-et-al.pdf>

3) Jaroslav Vanek: Sjednocená teorie společenských systémů (2013, vydalo KSLP – Česká společnost pro zaměstnaneckou participaci, o. s.)

Je zjevné, že z výhod dle bodů b) a c) těží i stát (nižší náklady na podpory v nezaměstnanosti a nižší náklady na sanaci ekologických zátěží). Státy by tedy měly (ve svém vlastním zájmu) podpořit „participativní podniky“ (tj. podniky a firmy, podnikající na bázi partici-

pativní ekonomie). Podpořit netak, že jim bude poskytovat výhody, ale vytvořením právního prostředí, které zabezpečí rovnost ekonomických podmínek a šancí pro všechny podnikající subjekty v rámci společnosti, jak už bylo řečeno v úvodu. Prakticky řečeno, pokud družstva dávají státu „něco navíc“, oproti běžným kapitalistickým podnikům, měl by jim stát poskytnout rovněž něco navíc, jako srovnatelnou reciprocitu. **To je však nutno vtělit do zákonů a legislativy, aby to nezůstalo jen na libovůli úředníků.**

K určité dílčí podpoře „parti-

cipativních podniků“ už v minulosti došlo např. v USA a ve Francii. V ČR jsme zatím ve fázi příprav – Rada vlády ČR pro udržitelný rozvoj uspořádala např. dne 14. října 2014 seminář „Jak podpořit podnikání v ČR pomocí finanční spoluúčasti zaměstnanců? – inspirace jménem Mondragon“⁵⁾. Jako jeden z hlavních řečníků zde vystou-

5) Beáta Binková – Znáte plat svého šéfa? V Mondragonu vědí nejen to...: <http://www.envigogika.cuni.cz/index.php/Envigogika/article/view/464>

pil i Juan Manuel Sinde z Mondragonské družstevní korporace. Nosnou částí jeho referátu byla informace o tom, jak teď v Mondragonu funguje tzv. „sociálně-etický kapitalismus“. Hlavní důraz je zde kladen na udržení pracovních míst – lze říci, že zaměstnancům (a tudíž i majitelům) družstev korporace ani v nejhroších letech kolem

finanční krize 2008 nehrozilo riziko „vyhození na dlažbu“.

Pokud by ekonomické a legislativní podmínky k podnikání byly rovnocenné, pak nemáme nejmenší pochybnosti o tom, že by se „participativní podniky“ dokázaly prosadit v konkurenci na trhu samy. Zatím spíš jen paběrkují na okraji kapitalistické ekonomiky a „velký

business“ zůstává vyhrazen pro klasické kapitalistické korporace. My jsme alespoň zatím nikde nezachytili informaci o tom, že by některé družstvo vlastnilo ropná pole nebo diamantová naleziště. Nebo že by využívalo offshorovou společnost v daňových rájích. V těchto oblastech podnikání už je třeba nasazovat „jiné podnikatelské metody“, které jsou „participativním podnikům“ z logiky věci cizí.

Už v úvodu jsme zmínili lidsky pochopitelný odpor kapitalistických korporací k tomu, aby se dobrovolně vzdaly svých výhod. To prakticky znamená, že požadavky na nutnou změnu legislativy musí přijít jedině zdola, od samotných občanů. K tomu je však třeba vyřešit dva problémy:

a) Poskytnout občanům informace o tom jak by v praxi mělo vypadat „participativní podnikání“. Lidé totiž neradi kupují „zajíce v pytli“. Proto je tak důležitá osvětová práce všech, kteří se snaží řešit konkrétní problémy, související s pomalu nastupující ekonomickou demokracií (proble-

matika družstev, družstevních záložen, participativních rozpočtů atd.). Zde bychom chtěli hlavně vyzvednout aktivity Alternativy zdola a říci, jak si její práce vážíme.

b) Spolu s tím je pak třeba zabezpečit, aby se demokracie (ve smyslu vlády lidu) stala skutečností a ne jen slovní proklamací. To znamená, aby „lid získal právo posledního slova ve všech záležitostech řízení země, bude-li chtít“. Například pomocí zákona o obecném referendu nebo jinou vhodnou formou. V demokracii hodné toho jména by zkrátka parlament neměl mít více práv než lid. Pak už nebudou mít klasické kapitalistické korporace možnost „prolobovávat“ si zákony, které je zvýhodňují.

Je zřejmé, že vyřešení těchto problémů bude během na dlouhou trať. Věříme, že i tato konference bude dílčím krokem, který posune problematiku ekonomické demokracie tím správným směrem, za což organizátorům i všem účastníkům opravdu srdečně děkujeme. ◀

PŮJDE TO! (III/1)

1. K listopadové výzvě

Pro malý ohlas listopadové výzvy jsme v prosincovém vydání Zpravodaje odložili její vyhodnocení a pokusili jsme se její původní zadání trochu přeformulovat. I přesto nám na výzvu odpověděli celkem pouze tři čtenáři, tedy vlastně právě tolik, kolik jsme původně s nadsázkou uváděli jako příklad dostačujícího minima k uskutečnění experimentu s odbornou participací.

Neúspěch ale napovídá, že chyba nebyla pouze v nejasné formulaci, ale spíš v samém pojetí záměru. Ve vztahu ke smyslu a závažnosti výchozího podnětu – zjistit, sjednotit a zorganizovat lidi, kteří „...jsou schopni popsat, co je tady špatně“ – a s pouze mlhavě naznačenou souvislostí mezi participací a společenskou obrodou se ukázalo být takoveto dílčí experimentování jako umělé a nedostatečně motivující značným pochybením. Výsledek nemůžeme proto chápat jako pravdivý obraz zá-

jmu čtenářů o obrodné aktivity. Ve skutečnosti přece prakticky každý, nejen občané nám názorově blízcí, je schopen ve svém oboru alespoň zčásti poukázat na mnohé vady co do principů i organizace systému. Přitom „našinci“ nejen u systému oborově či rezortně profesního, ale i společensko-politického.

Pokud jde o vlastní získané náměty, je jedním z nich nabídka algoritmu pro přípravu a provádění konkurzů. Lze ho chápat jako nabídku ke konkrétnímu využití, ale i k případné diskusi např. o obsažených postupech apod. Druhým námětem je upozornění na potřebu pomoci při dlouhodobě nedostatečně řešené křivdě. (Bližší viz. závěr textu.)

Náměty třetího čtenáře ale zúžené pojetí překračují. Činí tak z hlediska výchozího podnětu a původní pochybení tím vlastně

zčásti i napravují. A není přitom podstatné, že jejich autor, Josef Ludvík z Brna, není autorem renomovaným. Je si svého výchozího amatérství vědom, píše, že je „...hledač bez titulů a ambicí...“, který „...přijímá podněty odkudkoli a od kohokoli.“ Jím uváděné zdroje mohou být snad v některých případech považovány za diskusní, vlastní obsah a závěry ale pouze zřídka a většinou spíše v dílčích momentech. Naopak je zřejmé, že jednou

TŘETÍ ČTENÁŘ PÍŠE, ŽE JE „HLEDAČ BEZ TITULŮ A AMBICÍ“...

z jeho největších předností je – při šíři záběru, systematickosti a svědomitosti, např. v jeho textu „ČR na rozcestí“ – právě jeho schopnost věcného, kritického a přitom všem srozumitelného vyličení stávajících i

hrozících problémů, s naznačením jejich příčin a souvislostí i s představami o určitých možnostech řešení.

Čtenářům bychom proto z tohoto hlediska doporučili – kromě jeho dalších dvou textů – jako svým zaměřením i obsahem motivující zejména text uvedený. A ačkoli nám autor v duchu výzvy poskytl tyto texty k diskusi, chtěli bychom přesto čtenáře požádat o její dočasné vynechání, ve prospěch spolupráce na řešení aktuálnějších. Původní podnět – proměnit

lující o celkovou společensko-politickou obrodu prostřednictvím věcně a kvalitativně strukturované participace. O potřebě takového řešení ostatně svědčí jak pro levici stále nepříznivější předvolební prognózy, tak její dosavadní vzájemná nespolečná i vlešková se „vnitřní“ problémy hledání sebe sama, tak, jak jsou zmiňovány např. v minulém Zpravodaji. A abychom se na přípravě takového vhodného řešení, případně i na jeho iniciování mohli podílet, potřebovali bychom si nejprve ujasnit

představy o jeho povaze, o praktickém zaměření jeho činnosti i o jeho účelné organizaci, doplnit je o související zkušenosti a názory našich členů a sympatizantů, ale také získat co možná reálnou

představu o ochotě, možnostech i směrech jejich případné budoucí spolupráce.

Ačkoli tedy samu četbu např. uvedeného textu pro jeho bohužel většinou až příliš výstižný obraz naší situace jako motivu-

jící k uvažovaným obrodným aktivitám doporučujeme, případnou diskusi, která by měla zřejmě převážně programový charakter, vzhledem k uvedeným spíše organizačním prioritám doporučujeme prozatím odložit.

2. Aktivity se vztahem ke hnutí
Pokud jde o problém uvažovaného obrodného hnutí, opírá v tomto směru AZ své představy i o některé poznatky či náměty cizí i získané v souvislosti se svými minulými aktivitami.

2.1.1

Za základní organizace uvažovaného hnutí by bylo možné považovat např. jeho obecní či městské občanské ko-

munitní kluby, usilující (např. prostřednictvím shodně strukturovaných komisí pro občansko-odbornou spolupráci) o participativní vztahy k úřadům a ostatním právnickým subjektům. Ač není mezi šesti tisíci obcí jistě ojedinělým, můžeme zde jistý vzor, vzniklý spontánně, „zdola“, vidět např. v Okrašlovacím spolku Nových Ouholic – občanském společenství, jehož manifest představuje příklad východiska pro uplatňování a postupné rozvíjení občanských kompetencí prostřednictvím občanské participace na dění zejména ve vlastní obci.

„...Chceme navázat na tradici Okrašlovacích spolků (...)

PROMĚNIT OBČANSKOLI „VĚDOUCNOST“ NA „MOHOUČNOST“

občanskou vědoucnost na mohoucnost – lze totiž realizovat v zásadě pouze tak, jak jsme obecně naznačili v úvodní části původní výzvy. V úvahu přitom připadá široké, spíše levicové občansko-politické hnutí, usi-

K tomu vedou dvě linie našich aktivit. První je nezávislá občanská kontrola a oponentura činnosti orgánů a institucí veřejné správy, podnikatelských a jiných subjektů. Jde o občanský postoj každého z nás, kdy si uvědomujeme, že kompetentním a pracovitým úředníkům a politikům je třeba pomoci, podpořit je a spolupracovat s nimi na správě a zlepšení našeho okolí a těm nekompetentním, neplnícím své povinnosti je potřeba je připomínat, dožadovat se nápravy, sledovat a kontrolovat jejich práci, protože jsou placeni z našich daní a nám odpovědní. Nestací jen nadávat, ale nedělat nic, musíme hájit své zájmy a práva. Je to mnoho práce, času, ale je to úkol nás jako občanské společnosti, který za každého z nás nikdo neudělá. ... Druhá linie našich aktivit je, že budeme udržovat naše okolí, ...budeme ho dále okrašlovat a tím půjdeme příkladem. ... Pokud spojíme síly a každý udělá trochu, dokážeme hodně. ...“ (Z prohlášení Okrašlovacího spolku Nových Ouholic ze 17.

11. 2013, viz.:

<http://www.noveouholic.cz/>

2.1.2

Konkrétní příklad možné spolupráce při průběžném využívání občanské participace prostřednictvím příslušných komisí pro občansko-odbornou spolupráci budoucího hnutí s úřadem městské části představuje výzva ke komplexnímu strategickému plánování, navržená ke společné dohodě všech kandidujících

stran při předvolební besedě v r. 2014 někdejším prvním místostarostou ÚMČ Prahy 5 JUDr. Lachnitem na základě jeho zkušeností z řízení vlastního úseku. Ikdyž byla v rámci programu „Otevřené radnice“ posléze akceptována pouze částečně, chápaná jako výzva k určité formě průběžné participace představuje příklad jejího vyššího, komplexního a věcně strukturovaného uplatnění v politice komunální.

2.2

K podobné, tentokrát „ad hoc“ strukturované formě využívání občanské participace v oblasti „malé“, ale i „velké“ politiky senátní nepřímou poukazuje beseda se senátorem Mgr. V. Láskou. Při prezentaci svého systému transparentních prvků a přístupů-příkladů k výkonu funkce senátora totiž - ve snaze pomoci občanům a iniciativám k realizaci jejich námětů, zejm.v případech, kdy bude k jejich podpoře a prosazení důležitá i znalost speciálnější problematiky mimoprávní - uplatnil nabídku i výzvu k takovéto „ad hoc“ občansko-odborné a organizační spolupráci v podobě ad hoc utvářených občansko-odborných pracovních skupin.

2.3

Další příklad vychází z někdejších námětů Ing. Krtkové a Ing. Hábové jako inspirace k v zásadě snad ještě stále možnému ovlivňování konečné podoby církevních restitucí v lokalitách a regionech občansko-politickou iniciativou.

Jde o to, aby restituující církev v dané diecézi – na zákla-

dě konkrétních výzev obcí, MAS aj. regionálních subjektů, vhodně podpořených, či přímo iniciovaných aktivitami občansko-komunitních společenství - byly vedeny k tomu, aby s přihlédnutím ke konkrétní situaci v lokalitě uznaly závažnost místních sociálně-ekonomických problémů a v souvislosti s restitucemi byly získány k pomoci. Nejlépe k takové, která by např. v podobě materiálního vkladu nebo co možná bezplatné zápůjčky, apod., představovala reálnou pomoc k rozvoji lokálních ekonomik, a to zejména na družstevním principu. Lze totiž soudit, že právě takováto pomoc by byla cenná i obecně, a tím spíše pro sociálně ohrožené, na kterých by mělo ostatně právě církvím záležet především.

Např. pro bezdomovce. Ti se - i v případě podílu sice zčásti tzv. „individuálních“, ale ve skutečnosti také zároveň společností z hlediska účinného řešení dosud zcela přehlížených predispozic - ocitají v bezvýchodné situaci především v důsledku kumulace různých společenských příčin, včetně nezaměstnanosti a neexistence sociálního bydlení. Zejména při souběžné hrozbě exekuce ze zadlužení jim potom tyto skutečnosti brání i v pokusech o jakékoli reálnější řešení jejich situace.

Za těchto okolností by především jim a co možná i ostatním sociálně ohroženým, ale tím zároveň také obcím, regionům a státu - pomohla nejvíce možnost vytvářet si v konkrétních lokalitách či regionech - nutně „domovských“, i z hlediska te-

prve takto účinně založené prevence! - reálná pracovní místa, jimiž by si mohli ve většině případů nejlépe právě jako družstevně organizované komunity (s příslušně upravenými stanovami, příp. i normami, s příslušnou státem, regionem i obcemi organizovanou resocializační aj. dopomocí, atd.) vzájemnou svépomocí např. adaptovat získané objekty či zřizovat byty, vývařovny, na takto získané půdě sami pěstovat část prostředků k obživě, poskytovat služby, atd., zejm. za předpokladu, že by tak bylo alespoň sníženo nebezpečí exekucí. (?) To vše přitom nejen s pozitivními důsledky jak pro vlastní resocializaci a úpravu životních podmínek i vnějších vztahů těch nejohroženějších, ale i pro optimální zhodnocení společenských prostředků, věnovaných na sociální účely.

2.4 Případ Klinika

Jde zde o to, že pro uvažované hnutí by spolu s těsnou

vazbou na komunitu mohla při trochu civilnějším pojetí idea, komplexnost zaměření i způsoby vnitřní organizace a zabezpečení chodu žižkovské Kliniky představovat prvotní vzor i východisko pro uplatňování další občanské kompetence (tj. po uvažovaných kompetencích k občansko-odborné, občansko-politické a zřejmě i k občansko-církevní spolupráci) – kompetence k občanské spolupráci a spolu-

SVĚPOMOCÍ SI NA ZÍSKANÉ PŮDĚ PĚSTOVAT ČÁST PROSTŘEDKŮ K OBŽIVĚ

odpovědnosti za rozvoj komplexní péče o člověka, jako péče domovské, se zvláštním zřetelem k podmínkám a formám péče o mladou generaci. ◀

(Vzhledem k rozsahu textu bude jeho dokončení zveřejněno na webu AZ)

OHLASY

DOBRÝ DEN,

chodí mi váš Zpravodaj a v úvodníku mě zaujal text Karla Růžičky o tom, že politiku mohou změnit jen nezatížení a slušní lidé. Ovšem to je jen jedna stránka věci. Druhá a zásadní je, že aby porazili stávající systém, **MUSÍ** vědět jak na to a kam směřovat. Musí mí tedy koncepci s pevně daným cílem.

Jinak nemáte šanci – stávající systém se bude je mnoho set let a zatím veškeré snahy o jeho likvidaci skončily neúspěchem, i když byly míněny sebelépe. Máte proti sobě velice silného protivníka, to si uvědomte. K čemu směřuji – na níže uvedených stránkách se lidé věnují propagaci právě takové nové světonázorové koncepce a je potřeba ji dostat mezi lidi, aby vznikla ona nadkritická skupina lidí, která už bude mít možnost něco změnit.

Více nebudu rozepisovat, podle Vašeho zájmu se pak ozvěte v diskuzi, nebo přes hlavního administrátora – pana Hoxe, kterému to s dovořením zasílám. Možná spojením sil se věci posunou kupředu, globální síly jsou snad tomuto nyní příznivě nakloněny.

S pozdravem, Petr Bělák.

ODKAZ NA DISKUZI:

<http://www.vodaksb.eu/diskuse/>

ODKAZ NA ČLÁNKY A DALŠÍ MATERIÁLY:

<http://leva-net.webnode.cz/clanky-katalog/>

Svoje připomínky, názory, komentáře, prosím posílejte na tuto e-mailovou adresu:

zpravodaj-az@seznam.cz

KONTAKTY

Web:	www.alternativazdola.cz
E-mail:	info@alternativazdola.cz
Facebook:	www.facebook.com/alternativa.zdola
YouTube:	kanál AlternativaZdola
Zpravodaj:	zpravodaj-az@seznam.cz

Zpravodaj AZ
(leden 2017)

Odpovědný
redaktor
Karel Růžička

Grafický design a sazba
Michal Černý

Korektury
Suzana Exnerová

Do tohoto čísla
přispěli:

Karel Růžička, Ilona Švihlíková, Josef Smrčka, Václav Exner, Tomáš Vokoun, Jaroslav Plucar

Zdroj fotografií
www.freeimages.com